

QUAN LA SANC DEMANA VIDA

Anfos Ramon

*«M'heu donat el vostre amor, omplint
el mon ab els vostres presents»...*

Rabindranath Tagore

I

Al principi dels sigles era l'home
tot nu de greus pecats i encara lliure.
Al principi dels sigles, carn i roses,
guitaven la canço de les espigues.

Era un principi clar de lluna plena
sense cantons amargs en la vesprada.
Era la veritat, la sanc espessa
florint al gran misteri de la branca.

L'home, per redimir la seua culpa,
semblava amor pel camp de la set nova
i feya de suors com una pluja
portant-li a la llavor afanys de joia.

Duya en el paladar la mel antiga
potser com un desig de mos perfecte.
Un mos assaonat calent de vida
o de concebre fills a l'intemperie.
La terra, despertava al seu message
i anava repetint el bell anunci.
Tot s'aclaria en sol. Fins les paraules
brollaven transparents com d'un nou púlpit.

Era tan natural el testimoni
del llaç i el solc obert cara al prodigi,
que res no alimentava el foc de l'odi
ni res posava boires al seu límit.
Mirar al cel, encara blau de veres,
solia tindre autèntica importància.
Ningu embrutava el bes de les donzelles

ni el pur sentit dels liris en la galta.

Era l'amor que anava de creixcuda
com un riu de milacres a la força.
Era la pau guanyada sense lluita
o el fill en les ofrenes de l'esposa.
Amor de cor a cor; com una línia
ben recta de futurs i de promeses.
Amor tot madurant sense deriva
com l'himne vertical de les palmeres...

I era en principi tot, quan la veu alta
mostrà el camí de llum i d'esperança
i que encara hui està obert a les preguntes!

*«D'atres amors so mes que penident,
lo recordar tinc en abusio»...*
Ausias March

II

Ara l'amor apenes naix dels núvols
com un sol groguissó de mal oratge.
La terra es banya en sanc, i les collites
fan gust de mort enceses de misèria.

Ara l'amor es sols una paraula
que a força de malviure, resta morta.
Es com un ferro vell o un tros de fusta
corcada pels insectes de la vida.

Parlem d'amor i ens acodix el sexe
com l'eco prolongat d'una veu baixa.
Parlem d'amor i estem chafant les roses
del terme virginal fent-lo despulla.

El cor del món, s'ha fet com una llima
ben aspra de cançons i de revessos.
No importa el vindre agut que es torna llavi
i en nom de les ventures talla els somis.

No importen els calvaris massa inútils
dels que han forjat a foc la fe més viva

ni aquells enamorats que varen creure
en l'hora dels amics i les mans blanques.

Ara l'amor, pot ser un bon negoci
o un tros de temps que es compra o que se furta
o la comedia eterna dels que viuen
portant en la boljaca l'evangeli...

¡Amor! ¡Quina paraula mes estranya
en boca dels amants de la destrossa!
¡Quin fals aparament de les conductes
hipocrites d'eixemple i de somriure!

Estem vivint la fam de les esquenes
per no portar ben fondo l'abraç ample.
Estem mirant als angels cóm se moren
i no els curem les nafres per escrupul.

I el mon parla d'amor... I el pobre mira
que te el ventre resec com una pedra
i el cor cansat de colps i de paraules
i va perdent la fe que no vol ploure
guaitant la negra nit plena de nuvols...

Ara l'amor, te massa de mentira.
Pero potser no ha mort davall la terra
i està esperant el dolç regal de l'aigua
i per tal de germinar el cor de l'home!

*«Mes yo encara escric d'amor
paraules i tambe esta es una lletra
d'amor per a la meua terra»...*
Salvatore Quasimodo

III

Potser la meua veu no te campanes
per a cridar en el cel a l'existencia.
Potser el meu desig sense baranes
sols troba un mur obrat per l'inconsciencia.

Pero yo tinc l'arrel de l'esperança
clavada dins del cor com una agulla.

Yo tinc l'arbre quallat per la templança
que em porta fruits germans entre la fulla.

Yo se que esta la sanc demanant vida
i amor sense partit ni divisoria.
Yo sé que està la terra ben humida
i el bes recobra el do de la memoria.

Que encara estan els homens en les eres
per fer del blat un pa de tendres llaços.
Encara estan a punt les primaveres
per dur conquestes noves als audaços.

I espere. Espere el fil en les costures
que junte estretament pobles i viures.
Espere una coral de veus segures
que endrece cants d'amor als homens lliures.

Tinc entre mans un himne ple de notes
d'entranya i de retorns al vell afecte.
Tinc un dema que ignora les derrote
i vol creuar el mon llaurant al recte.

Me diuen els aucells de l'alta rama
que han vist la llum de molts en benvinguda
i que l'amor renaix com una flama
d'amics o de germans sense caiguda.

I es per això que duc la veu senzilla
d'aquell que te la llengua ben disposta.
Duc l'hora del camí que no perilla
i els passos de l'aurora que s'acosta.

I tinc la font de creure sempre oberta
per a esperar l'amor que no fracassa.
Tinc l'ànima o la causa ben desperta
de fer-me senda nova del qui passa...

Potser el meu desig no trobe inici
davant l'home d'argila ple de brosses.
Pero si ve l'amor sense artifici,
¡tindrem collita d'homens i de roses!